R. 1920.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 2. 29 Lutego 1920 r.

TREŚĆ:

UCHWAŁA SEJMU

z dnia 20 stycznia 1920 r.

w sprawie uchylenia mocy dekretu z dnia 7 grudnia 1918 r. w przedmiocie utworzenia Urzędu Rozdzielczego w celu centralizacji zamówień rządowych.

Dekret z dnia 7 grudnia 1918 r. (Dz. Pr. z r. 1918 № 19 poz. 55) w przedmiocie utworzenia Urzędu Rozdzielczego w celu centralizacji zamówień rządowych uchyla się.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
L. Skulski

Minister Przemysłu i Handlu:
Antoni Olszewski

(Dzien. Ust. № 10 z dn. 6.II 1920 r. poz. 55).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie ustanowienia norm dla wymiaru odszkodowań za zwierzęta zabite z polecenia władz państwowych lub padłe skutkiem szczepień, zarządzonych przez te władze.

Art. 1. Z mocy art. 1167 Ustawy Lekarskiej (Zbiór praw Ces. Ros. tom XIII, wydanie 1905 r.) niniejszem zostają ustanowione aż do odwołania następujące normy dla wymiaru odszkodowań za zwierzęta zabite z polecenia władz państwowych oraz padłe skutkiem szczepień, zarządzonych przez te władze:

1) za konie, a mianowicie:		
a) za źrebięta do 1 roku	cenę do	1000 mk.
b) „ „ od 1 roku do 2 lat	„ „	2000 „
c) „ „ od 2 do 3 lat	„ „	3000 „
d) „ konie robocze 3-letnie i starsze lżejszego typu	„ „	4000 „
e) „ „ „ 3-letnie i starsze cięższego typu	„ „	5000 „
f) „ „ szlachetne (pełnej krwi) i uszlachetnione (półkrwi) z udowodnionem pochodzeniem	„ „	6000 „
g) „ muły	„ „	6000 „
h) „ osły	„ „	1500 „
2) za buhaje, woły i krowy	„ „	4000 „
3) „ jałownik od 1/2 roku do 2 lat	„ „	2500 „
4) „ cielęta do 1/2 roku	„ „	750 „
5) „ owce i kozy	„ „	300 „
6) „ jagnięta i koźlęta	„ „	100 „
7) „ trzodę chlewną	„ „	1500 „

Art. 2. Przy wymiarze odszkodowania za materjał hodowlany obojga płci, co do którego właściciel wykaże się rodowodem, ustanowione w art. 1 normy odszkodowań mogą być podwyższone w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, do 25%.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, jednocześnie traci moc „Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 25 lipca 1919 r. w przedmiocie ustanowienia norm szacunkowych celem wypłaty odszkodowań za zwierzęta zabite z urzędu lub padłe skutkiem szczepień, zarządzonych przez władze“ (Monitor Polski № 169 z dn. 30 lipca 1919 r.).

Warszawa, 24 stycznia 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Bardel

(Dziennik Ustaw № 10 z dn. 6.II 1920 r. poz. 57).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Aprowizacji i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie przymusowego wykupu żyta, pszenicy, jęczmienia, owsa i przetworów tych zbóż.

Na zasadzie art. 1 „ustawy z dnia 23 stycznia 1920 r. w sprawie zmiany art. 3 ustawy z dnia 18 listopada 1919 r. o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20“ (Dz. Ustaw R. P. № 6, poz. 40) i art. 4, 9 i 10 ustawy z dnia 18 listopada (Dz. Ustaw R. P. № 89 poz. 485) zarządza się co następuje:

Art. 1. Wszelkie nadwyżki żyta, pszenicy, jęczmienia i owsa, które pozostaną u producentów, posiadających gospodarstwa powyżej 40 morgów ziemi ornej, po dokonaniu świadczeń na rzecz Państwa stosownie do ustaw o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20 z dnia 29 lipca (Dz. Ustaw R. P. № 64 poz. 381) i 18 listopada (Dz. Ustaw R. P. № 89 poz. 485) i po zaspokojeniu niezbędnych własnych potrzeb spożywczych, gospodarczych i siewnych, podlegają przymusowemu wykupowi przez Państwo po cenach wskazanych w art. 4 niniejszego rozporządzenia i winny być w tym celu dostarczone przez producenta do magazynów państwowych najpóźniej do dnia 1-go kwietnia 1920 roku, lub wcześniej stosownie do oznaczonego przez odnośne władze terminu.

Dostarczaniu przez producentów podlegają również nadwyżki zbóż, sprzedane względnie zakontraktowane przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia, osobom trzecim, o ile nie zostały jeszcze nabywcom dostarczone, lub przez nich zabrane.

Przymusowemu wykupowi podlegają również: żyto, pszenica, jęczmień i owies, a także przetwory tych zbóż, znajdujące się w ilościach ponad 5 ctr. metr. u handlujących, którzy nie zostali do tego upoważnieni przez Ministerstwo Aprowizacji, na przedstawienie miejscowych Komisji Aprowizacyjnych i u wszystkich nieproducentów i producentów zamieszkałych w miastach, o ile ilość ich przekracza 60 klgr. przetworów zbożowych, lub 80 klgr. zboża na osobę. Owe nadwyżki zboża, lub jego przetworów winny być do dnia 1-go marca 1920 roku dostarczone do magazynów państwowych.

Art. 2. Wytwórcy rolni, posiadający gospodarstwa o obszarze powyżej 40 morgów ziemi ornej winni do dnia 15 lutego 1920 r. nadesłać do Starostwa opatrzoną własnoręcznym podpisem deklarację, wskazującą ilość wszystkich posiadanych ziemiopłodów i przypuszczalny ich rozchód na pokrycie kontyngentu i niezbędnych własnych potrzeb spożywczych, gospodarczych i siewnych, oraz ewentualną nadwyżkę posiadanego żyta, pszenicy, jęczmienia i owsa. Deklaracja ta winna zawierać dane jakie ilości ziemiopłodów podlegających przymusowemu wykupowi, na mocy niniejszego rozporządzenia, zostały przez producentów dostarczone osobom trzecim lub zostały przez nie zakontraktowane, z wymienieniem imienia, nazwiska, adresu nabywcy i terminu dostawy. Dotyczy się to również zakwalifikowanych i zakontraktowanych zbóż siewnych.

Wszyscy handlujący, którzy posiadają więcej niż 5 cnt. mtr. zboża lub jego przetworów, a nie zostali do tego upoważnieni przez Ministerstwo Aprowizacji na przedstawienie miejscowych komisji aprowizacyjnych, a także wszyscy nieproducenci i producenci zamieszkali w miastach, o ile ilość

posiadanych przez nich zbóż lub przetworów z nich przekracza ilość 60 kg. przetworów zbożowych, lub 80 kg. zboża winni do dnia 15 lutego 1920 r. złożyć do Starostwa opatrzoną własnoręcznym podpisem deklarację wskazującą ilość i rodzaj posiadanych artykułów zbóż i przetworów.

Art. 3. Starosta winien w miarę napływu od producentów deklaracji o posiadanych ziemiopłodach zwoływać posiedzenia komisji kontyngentowych w celu rozpatrzenia nadsyłanych deklaracji i ustalenia ilości podlegającego dostawie zboża.

Producenci, którzy przedstawią dowody o zakwalifikowaniu do siewu przez odpowiednie instytucje (na ziemiach b. zaboru rosyjskiego Sekcja nasienna C. T. R. w Małopolsce Komisje nasienne przy Małopolskiem Towarzystwie Rolniczem w Krakowie i Lwowie) posiadanych przez nich zbóż, lub o zakontraktowaniu zboża przez osoby, lub instytucje, upoważnione do skupu zboża siewnego przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, a na terenie Małopolski przez Inspektoraty Okręgowe w Krakowie i Lwowie, zwolnieni są od dostawy takichże ilości zboża, podlegają jednak przepisom zawartym w art. 5 niniejszego rozporządzenia.

Starosta, żądając od producentów na podstawie art. 1 niniejszego rozporządzenia dostawy zboża winien ich zawiadomić na dwa tygodnie przed terminem dostawy.

Art. 4. Za dostarczone na podstawie niniejszego rozporządzenia żyto, pszenicę, jęczmień i owies płacone będą właścicielom następujące ceny:

za 100 klgr. żyta, jęczmienia, owsa. . . . Mk. 250.—
„ 100 „ pszenicy . . . . „ 315.— loco Magazyn Urzędu Zbożowego, lub wagon stacja kolejowa.

Ceny powyższe odnoszą się do zbóż doborowej jakości, niezawierających więcej niż 3% zanieczyszczenia.

Przy wyższym procencie zanieczyszczenia i gorszym gatunku cena ulegnie odpowiedniej zniżce.

Na przetwory ze zbóż wyszczególnionych w art. 1 niniejszego rozporządzenia, Urząd Zbożowy określi ceny na podstawie wymienionych w niniejszym artykule cen na zboże. Ceny na przetwory zbożowe znajdować się będą na miejscu widocznem we wszystkich magazynach agentur Urzędu Zbożowego.

Art. 5. Znajdujące się u producentów, posiadających gospodarstwa o obszarze powyżej 40 morgów ziemi ornej, żyto, pszenica, jęczmień i owies, o ile stanowią oryginalny materjał siewny, nie podlegają postanowieniom zawartym w niniejszem rozporządzeniu.

Na jare zboże siewne dostarczone przez producentów rolnikom na zlecenie Starostwa, jak również osobom i instytucjom upoważnionym do skupu zboża siewnego przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, a na terenie Małopolski przez Inspektoraty Okręgowe w Krakowie i Lwowie ustanawia się ceny następujące:

Na jare żyto i pszenicę, jęczmień i owies trzech pierwszych odsiewów o 30% wyższe od cen wskazanych w art. 4-ym niniejszego rozporządzenia.

Na zboże dalszych dwóch odsiewów o 20% wyższe od cen wskazanych w art. 4-ym niniejszego rozporządzenia.

Producenci, którzy zwolnieni zostali od dostawy zboża do magazynów państwowych z powodu zakwalifikowania lub zakontraktowania go jako siewnego, winni do dnia 1-go czerwca przedstawić Starostwu dowody o jego właściwem zużytkowaniu.

Art. 6. Przewóz żyta, pszenicy, jęczmienia i owsa, a także przetworów tych zbóż w ilości ponad 1 klgr. kolejami i statkami, odbywać się może jedynie za każdorazowem zaświadczeniem Starostwa, że zboże to jest nadkontyngentowe i przymusowemu wykupowi nie podlega.

Art. 7. Winni przekroczenia przepisów zawartych w niniejszem rozporządzeniu podlegają karom przewidzianym w art. 10-ym ustawy z dnia 18 listopada 1919 „O obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20". (Dz. Ustaw Rzplitej № 89 poz. 485).

Art. 8. Rozporządzenie niniejsze staje się prawomocnem z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 29 stycznia 1919 r.

Minister Aprowizacji:
St. Śliwiński

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Bardel

(Dziennik Ustaw № 10 z dn. 6.II. 1920 r. poz. 58).

OBWIESZCZENIE

Ministrów Aprowizacji i Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie sprostowania błędów w Rozporządzeniu o przymusowym wykupie żyta, pszenicy, jęczmienia, owsa i przetworów tych zbóż. (Dz. Ustaw № 10, poz. 58).

W artykule 2 rozporządzenia o przymusowym wykupie żyta, pszenicy, jęczmienia, owsa i przetworów tych zbóż (Dz. Ustaw Nr. 10, poz. 58) miast dwukrotnie podanego terminu składania deklaracyj wskazujących ilość wszystkich posiadanych ziemiopłodów przez wytwórców rolnych, oraz producentów i nieproducentów zamieszkałych w miastach—„15 lutego 1920 r." powinno być—„*1 marca 1920 r.*"

Warszawa, dnia 6 lutego 1920 r.

Minister Aprowizacji:
w z. *Zaborowski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Bardel

(Dziennik Ustaw № 11 z d. 10.II. 1920 r., poz. 66).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

do ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. (Dz. pr. p. № 20, poz. 229) w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe z uwzględnieniem postanowień ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. (Dz. pr. p. № 63, poz. 368).

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. (Dz. pr. p. № 20 poz. 229) w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe wydaję po porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz z Ministrem Skarbu w miejsce rozporządzenia wykonawczego z dnia 14 marca 1919 r. (Monitor Polski z dnia 18 marca 1919 r. № 63) następujące przepisy wykonawcze:

Art. 1. Dla odbudowy zniszczonych przez działania wojenne domów mieszkalnych i zabudowań gospodarczych wraz z potrzebnemi ogrodzeniami wydawane będzie drzewo budulcowe w pierwszym rzędzie gospodarstwom drobnym, tudzież na odbudowę szkół, kościołów i budynków użyteczności publicznej, o ile odbudowa bez pomocy Państwa nie mogłaby być dokonaną (art. 4 i 7 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. Dz. pr. p. № 63 poz. 368).

Art. 2. Drzewo budulcowe i opałowe wydawane będzie z lasu w stanie okrągłym.

Art. 3. Wartość wydanego na rachunek Skarbu Państwa drzewa budulcowego nie może w żadnym wypadku przekroczyć bezpośredniej rzeczowej szkody wojennej w wysokości ustalonej przez Komisję, utworzoną na mocy ustawy z 18 lipca 1919 r. (Dz. pr. p. № 63, poz. 368) wzgl. przez Komisję Szacunkową.

O ile nie nastąpiło jeszcze należyte ustalenie całkowitej wysokości szkody wojennej, ilość przyznanego drzewa nie może przekroczyć tej ilości, jaką zawierały zniszczone budynki mieszkalne i gospodarcze.

W każdym razie wartość wydanego drzewa po doliczeniu tego wszystkiego, co poszkodowany według brzmienia art. 5 powołanej wyżej ustawy z dnia 18 lipca 1919 roku skądkolwiek już otrzymał, nie może przekroczyć kwoty 20.000 marek (art. 8 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r.).

W razie zgłoszonej prośby o większą ilość drzewa celem ulepszenia odbudowy można w miarę posiadanych zapasów oraz stwierdzonej istotnej potrzeby wydać ilość drzewa większą niż wyżej przepisano, jednak za opłatą wartości tej nadwyżki drzewa po cenach przez Rząd ustanowionych.

Art. 4. Na cele opałowe wydawać się będzie drzewo w miarę istotnej potrzeby i istniejących zapasów po cenach ustanowionych.

Art. 5. Wydane drzewo budulcowe i opałowe winno być tylko na cele wyznaczone użyte i niemoże być pod odpowiedzialnością karną sprzedane osobom trzecim, lub użyte na inne cele.

Art. 6. Dla rozdziału drzewa i nadzoru nad celowością jego użycia na obszarze b. zaboru rosyjskiego tworzy się przy Ministerstwie Robót Publicznych w Warszawie, zaś na obszarze b. Galicji przy Generalnym Delegacie Rządu we Lwowie Główną Komisję rozdziału drzewa, a w powiatach — Powiatowe Komisje Rozdziału drzewa.

W skład Głównej Komisji dla obszaru b. zaboru rosyjskiego wchodzą:

1) przedstawiciel Ministerstwa Robót Publicznych jako przewodniczący,

2) przedstawiciel Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych,
3) przedstawiciel Ministerstwa Skarbu.

W skład Głównej Komisji dla obszaru b. Galicji wchodzą:
1) Generalny Delegat Rządu we Lwowie jako przewodniczący,
2) przedstawiciel Ministerstwa Robót Publicznych (ewentualnie jako zastępca przewodniczącego),
3) przedstawiciel Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych,
4) przedstawiciel Ministerstwa Skarbu.

W skład Powiatowych Komisji wchodzą:
1) starosta (kierownik starostwa) jako przewodniczący,
2) przedstawiciel Ministerstwa Robót Publicznych (w b. Galicji kierownik ekspozytury budowlanej),
3) przedstawiciel Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych (w b. Galicji inspektor lasowy),
4) przedstawiciel Ministerstwa Skarbu (w b. Galicji przedstawiciel administracji skarbowej),
5) delegat Powiatowego Związku Komunalnego (w b. Galicji delegat Rady powiatowej),

nadto na obszarze b. zaboru rosyjskiego:
6) przedstawiciel Wzajemnych ubezpieczeń budowli od ognia i ewentualnie,
7) delegat powiatowych stowarzyszeń budowlanych.

Art. 7. Podanie o przyznanie drzewa wnosić należy do Rady (Zwierzchności gminnej, w miastach do magistratu), która po zbadaniu okoliczności wyszczególnionych w podaniu przedłoży je z własnym wnioskiem właściwej Komisji rozdziału drzewa do rozpatrzenia. Przeciw decyzji Komisji Powiatowych rozdziału drzewa niema odwołania.

Art. 8. Na podstawie decyzji Komisji Powiatowej nastąpi wydanie przyznanej ilości drzewa. Otrzymujący drzewo jest obowiązany pokwitować z odbioru drzewa budulcowego wydanego na rachunek Skarbu i podpisać deklarację, mocą której zgadza się na potrącenie wartości tego drzewa po cenach ustanowionych (art. 12) wraz z kosztami ewentualnej obróbki i przewozu z przypadającej mu zapomogi pieniężnej (art. 8 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r.).

Należność za podwyżkę drzewa budulcowego, jakoteż za drzewo opałowe, odbiorca winien uiścić przy wydaniu drzewa.

Art. 9. Bliższe wskazówki dla urzędowaniaKomisji Powiatowej i Komisji Głównej określają specjalne regulaminy.

Art. 10. Komisji Powiatowej przydzielać będzie drzewo na jej wnioski Komisja Główna.

Art. 11. Komisji Głównej dla obszaru b. zaboru rosyjskiego oddaje do dyspozycji drzewo Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Drzewo budulcowe, potrzebne dla celów odbudowy winno być zajęte w lasach tak państwowych jak i prywatnych, a przedewszystkiem w miejscach leżących najbliżej okolic zniszczonych.

Zajęcia drzewa w lasach prywatnych i na składach prywatnych dokonywa na obszarze b. zaboru rosyjskiego Ministerstwo Rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych i Ministerstwem Skarbu.

Na obszarze b. Galicji Główna Komisja rozdziału drzewa przy Generalnym Delegacie Rządu we Lwowie zajmuje i przydziela Komisjom Po-

wiatowym rozdziału drzewa na wniosek tych Komisji drzewo z lasów państwowych, jakoteż dokonuje w celu przydziału zajęcia drzewa i drzewostanów w lasach prywatnych, oraz na składach prywatnych.

Art. 12. Ceny drzewa na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustanawia Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych oraz z Ministerstwem Skarbu, zaś na obszarze b. Galicji Główna Komisja rozdziału drzewa we Lwowie na wniosek Powiatowych Komisji.

Art. 13. Celem umożliwienia obróbki drzewa w dostatecznej ilości Ministerstwo Robót Publicznych może objąć w swój zarząd zakłady przeróbki drzewa, których ruchu właściciele zaniechali.

Art. 14. Posiadacze drzewa, mianowicie właściciele lasów, tartaków i składów oraz wszelkiego rodzaju przedsiębiorcy, trudniący się eksploatacją i sprzedażą drzewa, obowiązani są zgłosić do właściwej Głównej Komisji w drodze Powiatowej Komisji Rozdziału drzewa w terminie przez Główną Komisję oznaczonym posiadane zapasy drzewa zarówno wyrobionego jak i stojącego na pniu.

Art. 15. Zażalenia w sprawach objętych niniejszem rozporządzeniem nie wstrzymują jego wykonania.

Art. 16. Niestosowanie się do przepisów niniejszego rozporządzenia, jakoteż do wydanych na jego podstawie rozporządzeń władz i organów państwowych, karane będzie podług obowiązujących ustaw i rozporządzeń.

Art. 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 14 marca 1919 r. (Monitor Polski z dnia 16 marca 1919 r. № 63) jak również wszelkie inne rozporządzenia zawierające postanowienia sprzeczne z rozporządzeniem niniejszem.

Warszawa, dnia 3 lutego 1920 roku.

Minister Robót Publicznych:
Kędzior

(Dziennik Ustaw № 14 z dnia 21.II 1920 r., poz. 76).

USTAWA

z dnia 13 lutego 1920 roku

o przyznaniu kredytu jednego miljarda marek na zagospodarowanie odłogów gruntowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i Ziem Wschodnich.

Art. 1. Celem gospodarczego uporządkowania zniszczonych w czasie wojny obszarów rolnych Rzeczypospolitej Polskiej, nie wyłączając Kresów Wschodnich, zajętych przez wojsko polskie, jakoteż w celu zwiększenia produkcji rolnej na potrzeby aprowizacji publicznej, otwiera się Rządowi na

rachunek Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych na rok 1920 kredyt nadzwyczajny do wysokości jednego miljarda marek.

Art. 2. Korzystać z kredytu powyższego w naturze lub gotówce będą mieli prawo rolnicy, posiadający albo chcący wziąć w dzierżawę użytki rolne, odłogiem leżące lub odłogiem zagrożone, którzy dadzą dostateczne rękojmie, że już w ciągu roku poczynione przez nich z tego kredytu nakłady potrafią uczynić produkcyjnemi.

Art. 3. Kredyt powyższy będzie udzielany bez zabezpieczenia hipotecznego, spłacany najdalej w ciągu 6 lat, przez pierwsze 2 lata bez procentów, a przez dalsze 4 lata oprocentowany po 4 od sta.

Pożyczka może być spłacana i przed upływem 6-lecia.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
L. Skulski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Bardel

(Dziennik Ustaw № 17 z dnia 25-II. 1920 r. poz. 86).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu, Robót Publicznych, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Likwidacyjnego, w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. Dz. Pr. № 63, poz. 368, o pomocy państwowej na odbudowę gospodarstw zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny.

Art. 1. Prawo korzystania z pomocy państwowej przewidzianej ustawą z dnia 18 lipca 1919 r. Dz. P. № 63 poz. 368 przysługuje właścicielom i posiadaczom gospodarstw polskich określonych w zdaniu drugiem art. 2 powołanej ustawy oraz gospodarstw stanowiących własność obywateli obcych Państw, z któremi będą w tym przedmiocie zawarte osobne umowy.

Umowy takie będą w każdym poszczególnym wypadku podawane do ogólnej wiadomości.

Art. 2. Bezzwrotne zapomogi państwowe do wysokości 20.000 mk. wzgl. z tytułu strat w ruchomościach domowych do wysokości 2.000 mk. będą udzielane właścicielom i posiadaczom gospodarstw określonych w art. 1 niniejszego rozporządzenia tylko o tyle:

1) o ile ponieśli w swem gospodarstwie bezpośrednio skutkiem wojny rzeczowe straty,

2) o ile nie są w możności bez pomocy Państwa odbudować się lub nabyć przedmiotów, określonych w art. 4 lit. b), c), d) ustawy z d. 18 lipca 1919 r.

Wyłączeni są zatem od udziału w pomocy państwowej ci właściciele i posiadacze, którzy rozporządzają własnemi środkami wystarczającemi na odbudowę.

Właścicielom i posiadaczom budynków, które się spaliły skutkiem innych wypadków niż wojennych, będą także udzielane zapomogi państwowe, jeżeli

a) właściciele ci i posiadacze pełnili służbę wojskową lub byli wskutek wypadków wojennych ewakuowani,
b) o ile szkoda nastąpiła w czasie ich nieobecności spowodowanej okolicznościami wymienionemi pod a) oraz
c) jeżeli zachodzą warunki wyszczególnione w punkcie 2) niniejszego artykułu.

O ile bezzwrotna zapomoga państwowa ustalona art. 8 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. nie wystarcza na odbudowę mogą poszkodowani korzystać z pożyczek, których udzielanie określa osobna ustawa (art. 13 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r.).

Art. 3. Zapomogi państwowe będą udzielane w pierwszym rzędzie:

1) drobnym gospodarzom bezrolnym oraz małorolnym na odbudowę budynków mieszkalnych i gospodarskich, uzupełnienie inwentarza oraz środków produkcji rolniczej, sprzętów domowych, odzieży i bielizny, wreszcie na przywrócenie gruntów do stanu zdolnego do uprawy;

2) utrzymującym się wyłącznie lub przeważnie z pracy własnej właścicielom drobnych realności miejskich na odbudowę tych realności i uzupełnienie urządzenia domowego, odzieży i bielizny;

3) drobnym przemysłowcom, rękodzielnikom i drobnym kupcom na urządzenie warsztatu lub sklepu oraz wyposażenie ich w potrzebne pierwsze surowce, materjały pomocnicze i towary oraz na uzupełnienie urządzenia domowego, odzieży i bielizny;

4) inżynierom, adwokatom, lekarzom i t. p. wolno zarobkującym, a utrzymującym się z własnej pracy na urządzenie biur i t. p. oraz na sprawienie sprzętów domowych, bielizny i odzieży;

5) pracownikom państwowym, urzędnikom i sługom prywatnym, robotnikom i najemnikom na sprawienie sprzętów domowych, bielizny i odzieży:

6) zapomoga panstwowa będzie udzielaną na odbudowę i uzupełnienie urządzenia szkół, kościołów i budynków użyteczności publicznej.

O charakterze użyteczności publicznej rozstrzyga komisja zapomogowa (art. 5).

Art. 4. Zapomoga państwowa będzie realizowaną stopniowo w miarę postępu odbudowy wedle możności w naturze.

Zapomoga państwowa może być udzielana poszkodowanemu także na spłatę długu zaciągniętego na odbudowę już dokonaną, o ile zachodzą warunki przewidziane art. 1—3 niniejszego rozporządzenia.

Art. 5. Zapomogi bezzwrotne przyznawać będą komisje zapomogowe złożone z osób wymienionych w art. 12 ustawy z d. 18/VII 1919 r.

Art. 6. Komisje zapomogowe utworzone zostają w siedzibie każdej politycznej władzy powiatowej, a nadto utworzone zostają osobne komisje

zapomogowe miejskie w miastach: Warszawie, Łodzi, Lwowie, Krakowie, i Lublinie.

Celem zorganizowania komisji zapomogowych powiatowych zarządzą natychmiast naczelnicy politycznej władzy powiatowej wybory po dwóch przedstawicieli sejmiku powiatowego, wzgl. Rady powiatowej jako delegatów tychże ciał samorządnych do komisji zapomogowej.

Prezydenci miast wymienionych w ustępie pierwszym niniejszego artykułu zarządzą wybory dwóch członków komisji przez Rady miejskie.

Przedstawicieli Ministerstwa Skarbu i Głównego Urzędu Likwidacyjnego oraz tych ministerstw, w których zakres wchodzi odbudowa (art. 12 lit. b. ustawy) zamianują kompetentne władze centralne.

Potrzebne komisji siły pomocnicze i kancelaryjne przydzieli Naczelnik władzy politycznej z pośród podległego mu personelu.

Art. 7. Naczelnik politycznej władzy powiatowej lub Prezydent miasta wzgl. ich zastępca zwołuje posiedzenia komisji i na nich przewodniczy.

Do ważności uchwał komisji wymaganą jest obecność conajmniej czterech członków, muszą jednak być obecni przedstawiciele Ministerstwa Skarbu oraz przedstawiciel Ministerstwa, w zakres którego wchodzi odbudowa.

Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. Przedstawicielom Ministerstw Robót Publicznych, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych przysługuje prawo głosu tylko w sprawach wchodzących w zakres działania odnośnego Ministerstwa.

W razie równości głosów rozstrzyga przewodniczący.

Art. 8. Wykluczeni od uczestniczenia i głosowania w komisji są tak członkowie jak i przewodniczący:

a) jeżeli są w danej sprawie osobiście interesowani,
b) jeżeli są małżonkami interesowanych lub pozostają do nich w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa do 4-go stopnia włącznie.

O wyłączeniu decyduje ostatecznie przewodniczący, który winien w razie wyłączenia spowodować w odpowiedniej drodze uzupełnienia Komisji.

Art. 9. Interesowani winni wnosić podania o udzielenie zapomóg sporządzone według formularza wydanego przez Ministerstwo Skarbu.

Fakt poniesienia strat wojennych winien być potwierdzony przez właściwy urząd gminny wzgl. Magistrat.

Art. 10. Podania o zapomogę należy wnosić do komisji zapomogowej, w której okręgu znajdują się uszkodzone przedmioty, wzgl. w której okręgu znajdowały się przedmioty zniszczone w chwili zniszczenia.

Jeżeli uszkodzone przedmioty znajdują się lub znajdowały w chwili zniszczenia w okręgach dwóch lub więcej komisyj, właściwą do przyjmowania podań będzie komisja, w której okręgu znajduje się przeważna część majątku poszkodowanego lub główny zakład jego przedsiębiorstwa.

Art. 11. Komisja zapomogowa winna natychmiast po otrzymaniu podania zbadać, czy osoba interesowanego, przedmiot mający być odbudowany, oraz rodzaj szkody odpowiadają warunkom ustalonym w art. 1 — 4 niniejszego rozporządzenia.

Następnie należy w razie, jeżeli dla okręgu Komisji Zapomogowej utworzona już została Komisja Szacunkowa miejscowa po myśli ustawy z dnia 10 maja 1919 r., Dz. Pr. № 41, poz. 298, zażądać od tejże Komisji nadesłania operatu szacunkowego szkód.

Po otrzymaniu operatu szacunkowego należy zbadać, czy zeznania interesowanego, złożone w jego podaniu, odpowiadają operatowi szacunkowemu.

Art. 12. Jeżeli dla okręgu Komisji Zapomogowej nie utworzono jeszcze Komisji Szacunkowej, albo jeżeli Komisja Szacunkowa nie sporządziła jeszcze operatu szacunkowego, wówczas Komisja Zapomogowa winna przystąpić do stwierdzenia zeznanych w podaniu szkód, przestrzegając zasad wyrażonych w art. 1—4 niniejszego rozporządzenia.

W tym celu może Komisja przesłuchać świadków i znawców, oraz zarządzić potrzebne dochodzenie na miejscu.

Wszystkie władze państwowe i samorządowe są obowiązane pomagać Komisji przy spełnianiu jej zadań i udzielać jej wszystkich potrzebnych wyjaśnień, aktów i materjałów.

Art. 13. Na podstawie sprawdzonego operatu szacunkowego (art. 11) lub na podstawie wyniku dochodzeń przeprowadzonych w myśl art. 12, winna Komisja oszacować koszt usunięcia szkód, wedle cen istniejących w czasie udzielenia zapomogi.

Art. 14. Przy wymiarze zapomogi winna Komisja mieć na względzie, że zapomoga nie może przekraczać sumy 20.000 mk., a w granicach tej sumy, z tytułu strat w ruchomościach domowych 2.000 mk., w żadnym zaś razie nie może być wyższą, niż oszacowany po myśli art. 13 koszt usunięcia szkód.

Art. 15. Od ustalonej zgodnie z art. 14 zapomogi należy potrącić wszystko, co poszkodowany już przedtem otrzymał tytułem zapomogi w naturze lub gotówce ze źródeł państwowych (polskich lub Państw zaborczych), samorządowych i społecznych.

Potrąceniu podlegają zatem wszystkie udzielone na obszarze b. zaboru austrjackiego zapomogi z funduszów Namiestnictwa, Centrali dla gospodarczej odbudowy Galicji, Krajowego Urzędu Odbudowy i Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, dalej zasiłki w naturze, udzielone na podstawie ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. Pr. № 20 poz. 229) i t. p.

Zapomogi udzielone w naturze potrącone będą według cen, jakie te przedmioty miały w chwili ich wydania. Ceny te oblicza Komisja na podstawie taryf urzędowych w danym czasie i miejscu obowiązujących, gdyby na pewne przedmioty takich taryf nie było, na podstawie cen targowych wzgl. na podstawie swobodnego uznania.

Art. 16. Po ustaleniu w ten sposób ostatecznej kwoty zapomogi, wyda Komisja orzeczenie przyznające interesowanemu zapomogę.

Orzeczenie winno być wydane na formularzu ustalonym przez Ministerstwo Skarbu.

Zapomogę przyznaną w gotówce należy o ile możności wydawać w naturze, t. j. upoważnić interesowanego do bezpłatnego poboru ściśle przez Komisję określonych przedmiotów w państwowych składach, w wartości odpowiadającej wysokości przyznanej zapomogi.

Orzeczenie Komisji winno być wygotowane w 5 egzemplarzach; jeden egzemplarz należy przechować w aktach Komisji, jeden wydać interesowanemu, a po jednym egzemplarzu przesłać Zakładowi Kredytowemu, utworzyć się mającemu zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r.

miejscowemu Urzędowi Odbudowy i Powiatowej Kasie Skarbowej względnie Urzędowi Podatkowemu, w okręgu którego Komisja ma swoją siedzibę.

W razie odmownego załatwienia podania należy w orzeczeniu podać krótkie uzasadnienie i jeden egzemplarz orzeczenia przechować w aktach Komisji, jeden doręczyć interesowanemu i jeden przesłać Zakładowi Kredytowemu.

Wszystkie egzemplarze orzeczenia winny być podpisane przez Przewodniczącego Komisji i jednego jej członka.

Art. 17. Na podstawie orzeczenia Komisji należy w miarę rozporządzalnych zapasów wydać interesowanemu bezpłatnie przedmioty w orzeczeniu oznaczone.

O ile tych zapasów niema, co winno być stwierdzone przez odpowiedni organ państwowy na znajdującym się w posiadaniu interesowanego egzemplarzu rozporządzenia, wypłaca się przyznaną zapomogę w gotówce.

Po odbiór zapomogi w gotówce należy zgłosić się do wskazanej w orzeczeniu powiatowej Kasy skarbowej wzgl. Urzędu Podatkowego, który wyda oznaczoną kwotę za pokwitowaniem wolnem od opłaty skarbowej.

Art. 18. Interesowanym, którzy już rozpoczęli odbudowę zniszczonych lub uszkodzonych gospodarstw, może Komisja na podstawie potwierdzonej w sposób wskazany w art. 9. ustęp 2 deklaracji strat i po skonstatowaniu, iż zachodzą warunki przewidziane w art. 1 — 4 niniejszego rozporządzenia, a przed wdrożeniem dochodzeń w przedmiocie ustalenia i oszacowania szkód, przyznać na rachunek zapomogi zaliczkę do wysokości 25% kwoty zgłoszonych strat, nie wyższą jednak niż 5.000 Mk. względnie 500 Mk. (art. 8 ustawy z 18 lipca 1919 r.).

Postanowienia art. 14 — 17 należy stosować także do orzeczenia przyznającego zaliczkę.

Art. 19. Zapomoga względnie zaliczka winna być użyta tylko na odbudowę gospodarstwa oznaczonego w orzeczeniu i to w terminie w orzeczeniu ustalonym, który komisja może w wypadkach wyjątkowych przedłużyć.

Kontrola nad właściwem i terminowem użyciem zapomogi wzgl. zaliczki przysługuje organom Ministerstw, w zakres których wchodzi odbudowa.

Art. 20. Jeżeli organ państwowy nadzorujący odbudowę stwierdzi, że zapomogi użyto na cel inny, niezgodny z jej przeznaczeniem, lub iż nie wykonano odbudowy w terminie zakreślonym w orzeczeniu Komisji bez dostatecznych powodów zwłoki, winien o tem bezzwłocznie donieść właściwej Komisji.

Komisja winna wdrożyć natychmiast dochodzenie z urzędu, a po stwierdzeniu prawdziwości doniesienia wydać orzeczenie zarządzające zwrot udzielonej zapomogi.

Uchwałę zarządzającą zwrot należy doręczyć organowi państwowemu nadzorującemu odbudowę oraz stronie interesowanej, tej ostatniej z wezwaniem zwrotu zapomogi w terminie dni 30 licząc od dnia następującego po doręczeniu uchwały pod rygorem egzekucji.

Zapomoga winna być zwrócona do właściwej Powiatowej Kasy skarbowej wzgl. Urzędu Podatkowego.

Jeżeli udzielono zapomogi w naturze, podlega zwrotowi oznaczona w orzeczeniu Komisji równowartość pieniężna zapomogi.

Po bezskutecznym upływie terminu określonego w ustępie trzecim niniejszego artykułu, o czem Komisja przekona się w drodze zapytania

w Pow. Kasie Skarbowej wzgl. Urzędzie Podatkowym, należy przesłać odpis uchwały właściwej powiatowej władzy politycznej.

Art. 21. O każdym wypadku orzeczenia zwrotu zapomogi należy przy dołączeniu wszystkich aktów sprawy zawiadomić Prokuratora przy Sądzie Okręgowym, w którego obwodzie Komisja ma siedzibę, celem ewentualnego wdrożenia postępowania karnego zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r.

Art. 22. Osobne rozporządzenie Ministra Skarbu oznaczy stosunek, według którego dla obszarów, w których obiegową monetą jest korona, kwoty wyrażone w niniejszem rozporządzeniu w markach będą zamienione na korony.

Art. 23. Rozdział kredytów na odbudowę między interesowane Ministerstwa i poszkodowane powiaty oraz kontrola działalności komisyj zapomogowych należy do Ministerstwa Skarbu, które w tych sprawach działać będzie w porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami.

Art. 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 12 stycznia 1920 r.

Minister Skarbu:
W. Grabski
Minister Robót Publicznych:
Kędzior
Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Bardel
Minister Przemysłu i Handlu:
Antoni Olszewski
Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski
Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego:
w z. *J. Karśnicki*

(Dziennik Ustaw № 18 z dn. 29.II. 1920 r. poz. 88).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Aprowizacji i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie przymusowego wykupu: bobiku, fasoli, grochu, peluszki, gryki, prosa i przetworów tych ziemiopłodów.

Na zasadzie art. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1920 roku w sprawie zmiany art. 3 ustawy z dnia 18 listopada 1919 roku „O obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20" (Dz. Ustaw R. P. № 6, poz. 40) i art. 4, 9 i 10 ustawy z dnia 18 listopada 1919 r. (Dz. Ustaw R. P. № 89, poz. 485) zarządza się co następuje:

Art. 1. Wszelkie nadwyżki bobiku, fasoli, grochu, peluszki, gryki i prosa, które pozostaną u producentów, posiadających gospodarstwa powyżej 40-tu morgów ziemi ornej, po zaspokojeniu niezbędnych własnych potrzeb spożywczych, gospodarczych i siewnych, podlegają przymusowemu wykupowi przez Państwo po cenach, wskazanych w art. 4 niniejszego rozporządzenia, i winny być w tym celu dostarczone przez producenta do magazynów państwowych najpóźniej do dnia 1 kwietnia 1920 r., lub wcześniej stosownie do oznaczonego przez odnośne władze terminu.

Dostarczeniu przez producentów podlegają również nadwyżki wymienionych ziemiopłodów, sprzedane, względnie zakontraktowane, przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia, osobom trzecim o ile nie zostały jeszcze nabywcom dostarczone, lub też przez nich zabrane.

Przymusowemu wykupowi podlegają również: bobik, fasola, groch, peluszka, gryka i proso, a także przetwory tych ziemiopłodów, znajdujące się w ilościach ponad 5 ctr. metr. u handlujących, którzy nie zostali do tego upoważnieni przez Ministerstwo Aprowizacji, na przedstawienie miejscowych Komisyj Aprowizacyjnych i u wszystkich nieproducentów i producentów zamieszkałych w miastach, o ile ilość ich przekracza 50 klg. na osobę. Owe nadwyżki ziemiopłodów winny być do dnia 1 marca 1920 roku dostarczone do magazynów państwowych.

Art. 2. Wytwórcy rolni, posiadający gospodarstwa o obszarze powyżej 40-tu morgów ziemi ornej, winni do dnia 1 marca 1920 roku nadesłać do Starostwa opatrzoną własnoręcznym podpisem deklarację według określonego szematu, wskazującą ilość wszystkich posiadanych ziemiopłodów i przypuszczalnie ich rozchód na pokrycie niezbędnych własnych potrzeb spożywczych, gospodarczych i siewnych, oraz ewentualną nadwyżkę posiadanego bobiku, fasoli, grochu, peluszki, gryki i prosa.

Deklaracja ta winna zawierać dane, jakie ilości ziemiopłodów, podlegających przymusowemu wykupowi na mocy niniejszego rozporządzenia, zostały przez producentów dostarczone osobom trzecim, lub zostały przez nie zakontraktowane, z wymienieniem imienia, nazwiska, adresu nabywcy i terminu dostawy. Dotyczy się to również zakwalifikowanych i zakontraktowanych ziemiopłodów do siewu.

Wszyscy handlujący, którzy posiadają więcej niż 5 cent. metr. wymienionych w art. 1 niniejszego rozporządzenia ziemiopłodów lub ich przetworów, a nie zostali do tego upoważnieni przez Ministerstwo Aprowizacji na przedstawienie miejscowych Komisyj Aprowizacyjnych, a także wszyscy nieproducenci i producenci zamieszkali w miastach, o ile ilość posiadanych przez nich ziemiopłodów, podlegających przymusowemu wykupowi na mocy niniejszego rozporządzenia, lub przetworów z nich przekracza ilość 50 klg. na osobę, winni do dnia 1 marca 1920 roku złożyć do Starostwa opatrzoną własnoręcznym podpisem, według określonego szematu, deklarację wskazującą ilość i rodzaj posiadanych ziemiopłodów lub ich przetworów.

Art. 3. Starosta winien w miarę napływu od producentów deklaracyj o posiadanych ziemiopłodach zwoływać posiedzenia Komisji Kontygentowych, w celu rozpatrzenia nadsyłanych deklaracyj i ustalenia ilości podlegających dostawie ziemiopłodów.

Producenci, którzy przedstawią dowody o zakwalifikowaniu do siewu przez odpowiednie instytucje (na ziemiach b. zaboru rosyjskiego Sekcja nasienna C. T. R., w Małopolsce Komisje nasienne przy Małopolskiem Towarzystwie Rolniczem w Krakowie i Lwowie) posiadanych przez nich ziemiopłodów, lub o zakontraktowaniu ziemiopłodów przez osoby lub instytucje,

upoważnione do skupu ziemiopłodów do siewu przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, a na terenie Małopolski przez Inspektoraty Okręgowe pomocy rolnej w Krakowie i Lwowie, zwolnieni są od dostawy takiejże ilości ziemiopłodów, winni jednak do dnia 1 czerwca przedstawić Starostwu dowody o ich właściwem zużytkowaniu.

Starosta, żądając od producentów na podstawie art. 1 niniejszego rozporządzenia dostawy ziemiopłodów, winien ich zawiadomić na dwa tygodnie przed terminem dostawy.

Art. 4. Za podlegające przymusowemu wykupowi na podstawie niniejszego rozporządzenia ziemiopłody płacone będą właścicielom następujące ceny:

za 100 klg. grochu, gryki	600 Mk.
za 100 klg. fasoli	900 Mk.
za 100 klg. prosa	525 Mk.
za 100 klg. bobiku	435 Mk.
za 100 klg. peluszki	400 Mk. loco magazyn

Urzędu Zbożowego lub wagon stacja kolejowa.

Ceny powyższe odnoszą się do ziemiopłodów doborowej jakości, nie zawierających więcej niż 3% zanieczyszczenia.

Przy wyższym procencie zanieczyszczenia i gorszym gatunku cena ulegnie odpowiedniej zniżce.

Na przetwory ziemiopłodów, wyszczególnionych w art. 1 niniejszego rozporządzenia, Urząd Zbożowy określi ceny na podstawie wymienionych w niniejszym art. cen na ziemiopłody. Ceny na przetwory ziemiopłodów znajdować się będą na miejscu widocznem we wszystkich magazynach agentur Urzędu Zbożowego

Art. 5. Przewóz bobiku, fasoli, grochu, peluszki, gryki i prosa, a także przetworów tych ziemiopłodów w ilości ponad 1 klg. kolejami i statkami odbywać się może jedynie za każdorazowem zaświadczeniem Starostwa, że ziemiopłody te lub ich przetwory przymusowemu wykupowi nie podlegają.

Art. 6. Winni przekroczenia przepisów, zawartych w niniejszem rozporządzeniu, podlegają karom, przewidzianym w art. 10 ustawy z dnia 18 listopada 1919 r. „o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/1920“ (Dz. Ustaw Rzpltej P. № 89, poz. 485).

Art. 7. Rozporządzenie niniejsze staje się prawomocne z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 9 lutego 1920 r.

Minister Aprowizacji:
St. Śliwiński

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Bardel

(Dziennik Ustaw № 18 z dnia 29.II. 1920 r., poz. 89).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie ustanowienia cen drewna dla zachodnich powiatów Małopolski.

Po porozumieniu z p. Ministrem Robót Publicznych, oraz p. Ministrem Skarbu utrzymuję w mocy aż do odwołania cennik wytyczny drzewa opałowego i materjałowego na pniu, datowany we Lwowie w dniu 15 czerwca 1919 r. L. 257/19 i wydany przez Delegatów Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministerstwa Robót Publicznych i Ministerstwa Skarbu dla następujących powiatów Małopolski: bialskiego, bocheńskiego, brzozowskiego, brzeskiego, chrzanowskiego, dąbrowskiego, gorlickiego, grybowskiego, jarosławskiego, jasielskiego, krakowskiego, krośnieńskiego, kolbuszowskiego, limanowskiego, liskiego, łańcuckiego, mieleckiego, myślenickiego, niskiego, nowosandeckiego, nowotarskiego, oświecimskiego, pilzneńskiego, podgórskiego, przemyskiego, przeworskiego, rzeszowskiego, ropczyckiego, strzyżowskiego, sanockiego, tarnowskiego, tarnobrzeskiego, wadowickiego, wielickiego, i żywieckiego.

Warszawa, dnia 24 stycznia 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Dr. Bardel

(„Monitor Polski“ № 27 z dnia 4.II. 1920 r.)

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie zajęcia drzewa ściętego budulcowego i opałowego w lasach majątku Marcinowice w pow. Miechowskim.

Na mocy art. 2 Ustawy Sejmowej z dnia 28 lutego 1919 r., w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. Pr. № 20 z dnia 5/III 1919 r., poz. 229) oraz art. 11 Rozporządzenia Wykonawczego do tej Ustawy („Monitor Polski” № 63 z dn. 18.III 1919 r.), po porozumieniu z p. Ministrem Robót Publicznych i p. Ministrem Skarbu, zarządzam niniejszem zajęcie w lasach majątku Marcinowice wszystkiego ściętego drzewa budulcowego i opałowego w stanie niewyrobionym i wyrobionym, zakupionego od właścicieli majątku p. p. Stanisława i Jerzego Strzyżewskich przez firmę „Hil Wildman i Josek Ungier”.

Zajęte drzewo przekazane być winno do rozporządzenia Głównej Komisji Rozdziału Drzewa przy Ministerstwie Robót Publicznych.

Gotowe podkłady kolejowe i stemple kopalniane zajęciu nie podlegają.

Od chwili zajęcia właściciel nie ma prawa w żaden sposób inaczej zajętem drzewem rozporządzać, jak na zasadzie upoważnień Głównej Komisji Rozdziału Drzewa.

O dokonaniu zajęcia Inspektor Okręgowy Ochrony Lasów w Kielcach zawiadomi za pośrednictwem władz administracyjnych właścicieli lub osoby zarządzające w zależności od tego, kto będzie się znajdował na miejscu.

Za drzewo wydane z decyzji Komisji Rozdziału Drzewa z zajętego zapasu wypłacona będzie przez Państwo należność według cen, ustanowionych przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych rozporządzeniem z dnia 15 lipca 1919 r. („Monitor Polski“ № 161 z dnia 21/VII 1919 r.)

Warszawa, dnia 23 stycznia 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Dr. Bardel

(„Monitor Polski“ № 27 z dnia 4.II. 1920 r.)

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie zajęcia drzewa budulcowego iglastego w lasach dóbr Korczew i Drażniew, położonych w pow. Sokołowskim.

Na mocy art. 2 Ustawy Sejmowej z dnia 28 lutego 1919 r., w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. Pr. № 20 z dnia 5 marca 1919 r. poz. 229) oraz art. 11 Rozporządzenia Wykonawczego do tej Ustawy („Monitor Polski“ № 63 z dnia 18 marca 1919 r.) po porozumieniu z p. Ministrem Skarbu, i p. Ministrem Robót Publicznych, zarządzam niniejszem zajęcie ściętego i stojącego na pniu drzewa budulcowego iglastego okrągłego i obrobionego w zrębach zaległych i bieżących, stosownie do zatwierdzonych planów gospodarczych, w następujących lasach prywatnych:

1) w lasach dóbr „Korczew” hr. Krystyna Ostrowskiego w ilości 700 $m.^3$;
2) w lasach dóbr „Drażniew” hr. Heleny Ostrowskiej w ilości 400 $m.^3$;

Zajęte drzewo przekazane być winno do rozporządzenia Głównej Komjsji Rozdziału Drzewa przy Ministerstwie Robót Publicznych.

Gotowe podkłady kolejowe i stemple kopalniane zajęciu nie podlegają.

Od chwili zajęcia właściciele nie mają prawa w żaden sposób inaczej drzewem rozporządzać, jak na zasadzie upoważnień Komisji Rozdziału Drzewa.

O dokonaniu zajęcia drzewa Okręgowy Inspektor Ochrony Lasów w Siedlcach zawiadomi za pośrednictwem władz administracyjnych właścicieli lub osoby zarządzające w zależności od tego, kto będzie się znajdował na miejscu; w celu obejrzenia i wyznaczenia miejsc zrębów Inspektor Okręgowy Ochrony Lasów deleguje do lasów dóbr wskazanych miejscowego Komisarza Ochrony Lasów.

Za drzewo wydane z decyzji Komisji Rozdziału Drzewa z zajętych zrębów wypłacona będzie przez Państwo należność według cen, ustanowionych rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 15 lipca 1919 r. („Monitor Polski“ № 161 z dnia 21 lipca 1919 r.).

Warszawa, dnia 28 stycznia 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Dr. Bardel

(„Monitor Polski“ № 27 z dnia 4.II. 1920 r.)

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie zajęcia drzewa w lasach prywatnych dóbr Bronice, pow. Puławskiego.

Na mocy art. 2 Ustawy Sejmowej z dnia 28 lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. Pr., № 20, z dn. 5 marca 1919 r. poz. 229) oraz art. 11 Rozporządzenia Wykonawczego do tej Ustawy („Monitor Polski" № 63 z dn. 18 marca 1919 r.), po porozumieniu z p. Ministrem Robót Publicznych i p. Ministrem Skarbu zarządzam niniejszem zajęcie w lasach dóbr Bronice p. Łaniewskiego w zakupionych przez kupca leśnego z Makuszewa Ajzyka Migdała, a niewyrąbanych jeszcze przez niego zrębach, stojącego na pniu drzewa sosnowego budulcowego 150 m³. i opałowego 600 m³., oraz 50% całej ilości znajdujących się na składzie przy tartaku tegoż Ajzyka Migdała materjałów tartych.

Zajęte drzewo przekazane być winno do rozporządzenia Głównej Komisji Rozdziału Drzewa.

Gotowe podkłady kolejowe i stemple kopalniane zajęciu nie podlegają.

Od chwili zajęcia właściciel nie ma prawa w żaden sposób inaczej drzewem rozporządzać, jak na zasadzie rozporządzeń Głównej lub Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa.

O dokonaniu zajęcia drzewa Inspektor Okręgowy Ochrony Lasów w Lublinie zawiadomi za pośrednictwem władz administracyjnych właścicieli lub osoby zarządzające w zależności od tego, kto będzie się znajdował na miejscu.

Za drzewo, wydane z decyzji Komisji Rozdziału Drzewa z zajętych zrębów i składów wypłacona będzie należność przez Państwo według cen, ustanowionych przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w dniu 15 lipca 1919 r. („Monitor Polski" № 161 z dn. 21 lipca 1919 r.).

Warszawa, dnia 5 lutego 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Dr. Bardel

(„Monitor Polski" № 30 z dnia 7.II 1920 r.).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie zajęcia drzewa budulcowego iglastego w lesie prywatnym Antoniego hr. Roztworowskiego w pow. Puławskim.

Na mocy art. 2 Ustawy Sejmowej z dnia 28/II 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe (Dz. Pr. № 20 z dnia 5/III 1919 r., poz. 229), oraz art. 11 Rozporządzenia Wykonawczego do tej Ustawy („Monitor Polski" № 63 z dnia 18 marca 1919 r.), po porozumieniu z p. Ministrem Robót Publicznych i p. Ministrem Skarbu, zarządzam niniejszem zajęcie ściętego i stojącego na pniu drzewa budulcowego okrągłggo i obrobionego iglastego w zrębach zaległych i bieżących, zakupionego przez kupca leśnego K. Cukiera, w lesie majątku Kębło, Antoniego hr. Roztworowskiego, w ilości 800 m³.

Zajęte drzewo przekazane być winno do rozporządzenia Głównej Komisji Rozdziału Drzewa przy Ministerstwie Robót Publicznych.

Gotowe podkłady kolejowe i stemple kopalniane zajęciu nie podlegają.

Od chwili zajęcia właściciel nie ma prawa w żaden sposób inaczej drzewem rozporządzać, jak na zasadzie rozporządzeń Głównej Komisji Rozdziału Drzewa.

O dokonaniu zajęcia drzewa Okręgowy Inspektor Ochrony Lasów w Lublinie zawiadomi za pośrednictwem władz administracyjnych właściciela lub osobę zarządzającą, w zależności od tego, kto będzie się znajdował na miejscu.

Za drzewo wydane z decyzji Komisji Rozdziału Drzewa z zajętych zrębów wypłacona będzie przez Państwo należność według cen, ustanowionych przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w rozporządzeniu z dnia 15 lipca 1919 r. („Monitor Polski“ № 161 z dn. 21 lipca 1919 r.).

Warszawa, dnia 5 lutego 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Dr. Bardel

(„Monitor Polski“ № 31 z dnia 9.II. 1920 r.).

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 27 stycznia 1920 r. o przyznaniu nadzwyczajnego dodatku drożyźnianego urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym, egzekutorom podatkowym, funkcjonarjuszom kolei państwowych, nauczycielom szkół powszechnych, zawodowych, państwowych szkół średnich, seminarjów nauczycielskich i preparand oraz szkół wyższych.

Na zasadzie art. 5-go ustawy z dnia 27 stycznia 1920 r., w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 27 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. Rzp. P. № 7, poz. 47), o przyznaniu nadzwyczajnego dodatku drożyźnianego urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym, egzekutorom podatkowym, funkcjonarjuszom kolei państwowych,. nauczycielom szkół powszechnych, zawodowych, państwowych szkół średnich, seminarjów nauczycielskich i preparand oraz szkół wyższych, zarządzam, co następuje:

Art. 1.

Władza powołana do asygnowania poborów wymierza wysokość nadzwyczajnego dodatku drożyźnianego, przyznanego wspomnianą ustawą, na podstawie deklaracyj, przedkładanych jej w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 sierpnia 1919 r. (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu № 22, poz. 316), w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 28 lipca 1919 r., (Dziennik Praw P. P. № 63, poz. 377) o nadzwyczajnym dodatku drożyźnianym.

Funkcjonarjuszy, którym dodatek drożyźniany wymierzyć należy przy uwzględnieniu liczby dzieci wymienionych w art. 2-gim ustawy z 27 stycz-

nia 1920 r., należy wezwać, by uzupełnili deklarację przez podanie wieku dzieci, o ile zaś one są w wieku od lat 18 do 24 włącznie, by udowodnili, przez przedłożenie zaświadczenia odnośnego zakładu naukowego, że pozostają one na studjach.

Art. 2.

Przy oznaczeniu wysokości procentów mogą być uwzględnione tylko dzieci wymienione w art. 2-gim ustawy, które są na wyłącznem utrzymaniu osoby upoważnionej do pobierania dodatku, w żadnym zaś razie dzieci, które pobierają jakiekolwiek uposażenie ze Skarbu Państwa.

Art. 3.

Nadzwyczajny dodatek drożyźniany należy wypłacić również pracownikom kontraktowym, pełniącym funkcje pracowników etatowych, których uposażenie oznaczone jest w wymiarach, przewidzianych w tabeli płac do „Tymczasowych przepisów służbowych“, a z którymi nie zawarto pisemnej dwustronnej umowy służbowej.

Jeżeli uposażenie pracownika kontraktowego przewyższa uposażenie, unormowane tabelą płac urzędników państwowych, dołączoną do „Tymczasowych przepisów służbowych“, lub jeżeli z pracownikiem zawarto dwustronną pisemną umowę, a władza powołana do asygnowania poborów kontraktowych zamierza je podwyższyć, natenczas uczynić to winna w drodze rewizji dotychczasowej umowy, po uzyskaniu uprzedniej zgody Ministerstwa Skarbu, któremu prześle projekt nowej umowy i poda te wszystkie szczegóły, które mają uzasadnić podwyższenie dotychczasowego uposażenia umownego.

Art. 4.

Funkcjonarjuszy żyjących w separacji z żoną uważa się pod względem wymiaru dodatku za żonatych, jeśli są prawnie zobowiązani do utrzymania żony, o ile ta nie zajmuje stanowiska, upoważniającego do poboru dodatku, w przeciwnym razie traktuje się ich na równi z wdowcami.

Art. 5.

Wdowy lub wdowcy bezdzietni lub z jednem dzieckiem winni być uważani przy wymiarze dodatku na równi z niezamężnymi lub nieżonatymi.

Art. 6.

Zamężne, których mężowie, jako osoby wojskowe otrzymują, w myśl ustawy z dnia 12 czerwca 1919 r., dodatki na żony i dzieci, winne być traktowane przy wymiarze dodatku, jak niezamężne.

Art. 7.

Do osób, pobierających uposażenie ze Skarbu Państwa, a stanowiących jedną rodzinę, mają zastosowanie postanowienia artykułu 3-ciego i 4-go rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 stycznia 1920 r., (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu № 3, poz. 48).

Art. 8.

Przy obliczaniu nadzwyczajnego dodatku drożyźnianego dla osób z uposażeniem miesięcznem nieco ponad 1.000 mk., okaże się, że dodatek ten

będzie mniejszy, aniżeli dodatek dla osób w tej samej kolumnie tabeli ustawowej z uposażeniem 1.000 mk., lub nieco niższem.

Przyznanie, tak obliczonego dodatku byłoby niezgodne z tendencją ustawy. Wobec czego należy w tych wypadkach nadzwyczajny dodatek drożyźniany uzupełnić do wysokości przypadającej dla osób tej samej klasy (kolumny) z uposażeniem miesięcznem 1.000 mk.

Art. 9.

Jeżeli z obliczenia wypadną kwoty w markach i fenigach, natenczas należy kwoty w fenigach uzupełnić do 1 mk.

Art. 10.

Odnośnie zmian w stosunkach osobowych, uzasadniających wysokość dodatku, jakoteż co do odpowiedzialności dyscyplinarnej za przekroczenie postanowień tego rozporządzenia, mają analogiczne zastosowanie postanowienia artykułu 12, 13 i 14 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 13 sierpnia 1919 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu № 22, poz. 316).

Art. 11.

Nadzwyczajny dodatek drożyźniany za miesiąc styczeń wyasygnować należy zaraz po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia, dodatek za luty należy wyasygnować po 20 lutego r. b., po potrąceniu kwot wypłaconych zaliczkowo, w myśl rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 27 stycznia 1920 r., L. 10236/20 S. III.

Warszawa, dn. 9 lutego 1920 r.

Minister Skarbu:
Wł. Grabski

(„Monitor Polski“ № 34 z dn. 12.II. 1920 r.).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie zajęcia drzewa budulcowego iglastego w lasach dóbr Białogórna i Wola Pękoszewska, położonych w pow. Skierniewickim i Osuchów w pow. Błońskim.

Na mocy art. 2 Ustawy Sejmowej z dn. 28 lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. Pr. № 20 z dn. 5 marca 1919 r., poz. 229), oraz art. 11 Rozporządzenia Wykonawczego do tej Ustawy („Monitor Polski" № 63 z dn. 18 marca 1919 r.) po porozumieniu z p. Ministrem Skarbu, i p. Ministrem Robót Publicznych, zarządzam niniejszem zajęcie wszystkiego ściętego i stojącego na pniu drzewa budulcowego iglastngo okrągłego i obrobionego w drzewostanach rębnych najstarszych na przestrzeni, odpowiadającej zrębom zaległym i bieżącym, w następujących lasach prywatnych:

1) w lasach dóbr Białogórna p. Okęckiego na przestrzeni 1 ha.;
2) w lasach dóbr Osuchów hr. Platera na przestrzeni 5 ha.;

3) w lasach dóbr Wola-Pękoszewska p. Górskiego na przestrzeni $11^3/_4$ ha.

Zajęte drzewo przekazane być winno do rozporządzenia Głównej Komisji Rozdziału Drzewa przy Ministerstwie Robót Publicznych.

Gotowe podkłady kolejowe i stemple kopalniane zajęciu nie podlegają. Od chwili zajęcia właściciele nie mają prawa w żaden sposób inaczej drzewem rozporządzać, jak na zasadzie upoważnień Komisji Rozdziału Drzewa.

O dokonaniu zajęcia drzewa Inspektor Okręgowy Ochrony lasów w Warszawie zawiadomi za pośrednictwem władz administracyjnych właścicieli lub osoby zarządzające, w zależności od tego, kto będzie się znajdował na miejscu. W celu obejrzenia i wyznaczenia miejsc zrębów Inspektor Okręgowy Ochrony Lasów deleguje do lasów dóbr wskazanych miejscowego Komisarza Ochrony Lasów.

Za drzewo wydane z decyzji Komisji Rozdziału Drzewa z zajętych zrębów wypłacona będzie przez Państwo należność według cen, ustanowionych rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 15 lipca 1919 r. („Monitor Polski” № 161 z dn. 21 lipca 1919 r.).

Warszawa, dnia 12 lutego 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Dr. Bardel

(„Monitor Polski“ № 36 z dn. 14.II 1920 r.)

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie zajęcia drzewa iglastego budulcowego w stanie okrągłym i obrobionym w dobrach Rafałówka-Izoby w pow. Białostockim.

Na mocy art. 2 Ustawy Sejmowej z dnia 28-go lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. Pr. № 20 z dnia 5-go marca 1919 r., poz. 229) oraz art. 11 Rozporządzenia Wykonawczego do tej Ustawy („Monitor Polski” № 63 z dn. 18/III. 1919 r.), w porozumieniu z p. Ministrem Robót Publicznych i p. Ministrem Skarbu, zarządzam niniejszem zajęcie w lasach dóbr p. Kawelina Rafałówka-Izoby wszystkiego drzewa budulcowego iglastego ściętego i stojącego na pniu okrągłego i obrobionego w zrębach zaległych i bieżących, stosownie do zatwierdzonych planów gospodarczych.

Zajęte drzewo przekazane być winno do rozporządzenia Głównej Komisji Rozdziału Drzewa przy Ministerstwie Robót Publicznych.

Gotowe podkłady kolejowe i stemple kopalniane zajęciu nie podlegają.

Od chwili zajęcia właściciel nie ma prawa w żaden sposób inaczej zajętem drzewem rozporządzać, jak na zasadzie upoważnienia Głównej Komisji Rozdziału Drzewa.

O dokonaniu zajęcia Okręgowy Inspektor Ochrony Lasów w Łomży zawiadomi za pośrednictwem władz administracyjnych właściciela lub osobę zarządzającą w zależności od tego, kto będzie się znajdował na miejscu.

Za drzewo, wydane z decyzji Komisji Rozdziału Drzewa, wypłacona będzie przez Państwo należność według cen, ustanowionych rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 15 lipca 1919 r. („Monitor Polski" № 161 z dn. 21 lipca 1919 r.).

Warszawa, dnia 6 stycznia 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Dr. Bardel

(„Monitor Polski" № 47, z dnia 27.II. 1920 r.).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie utworzenia Urzędu Zagospodarowania Odłogów.

Na mocy art. 4 ustawy z dn. 13 lutego 1920 r. o przyznaniu kredytu 1 miljarda marek na zagospodarowanie odłogów gruntowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i Ziem Wschodnich (Dziennik Ustaw № 17 z dn. 25 lutego 1920 r. poz. 86) zarządzam co następuje:

Art. 1. Celem należytego wykonania zadań, określonych w art. 1 ustawy z dnia 13 lutego 1920 r. o przyznaniu kredytu jednego miljarda marek na zagospodarowanie odłogów gruntowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i Ziem Wschodnich zostaje utworzony Urząd Zagospodarowania Odłogów.

Art. 2. Do zakresu działania Urzędu Zagospodarowania Odłogów należeć będzie w szczególności:

a) organizowanie według jednolitego planu obsiewów i eksploatacji odłogiem leżących ziem państwowych i prywatnych;

b) dostarczanie dla potrzeb zagospodarowania odłogów oraz dla użytków rolnych odłogiem zagrożonych surowców, narzędzi i innych niezbędnych środków drogą zakupu, sprzedaży, wynajmu i wymiany produktów;

c) koordynowanie działalności wszystkich władz rządowych tak cywilnych jakoteż wojskowych oraz czynników społecznych, organizacyj rolniczych, towarzystw, spółek, przedsiębiorstw lub osób prywatnych, zmierzającej do zagospodarowania odłogów oraz fachowe kierownictwo i kontrola w tym zakresie;

d) dysponowanie kredytami przeznaczonemi na cele zagospodarowania odłogów z uwzględnieniem jednolitości planu akcji gospodarczej i stosowne do potrzeb udzielanie pomocy rolnictwu i ludności obszarów, podpadających pod działanie rzeczonej ustawy z dnia 13 lutego 1920 r.;

e) czynności w zakresie wykonywania Ustaw Sejmowych i rozporządzeń Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie dzierżaw przymusowych.

Art. 3. Urzędem Zagospodarowania Odłogów kieruje Prezes mianowany przez Naczelnika Państwa na wniosek Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych, uchwalony przez Radę Ministrów.

Urząd posiada własne biuro oraz potrzebny personel fachowy i kancelaryjny i prowadzi odrębną od Zarządu Centralnego Ministerstwa rachunkowość sum przekazywanych do jego dyspozycji.

Art. 4. W celu przedwstępnego rozpatrzenia opinjowania w dziedzinie zagospodarowania odłogów oraz uzgadniania tych zarządzeń z dezyderatami poszczególnych władz interesowanych czynny będzie przy Urzędzie pod przewodnictwem Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych lub w razie jego nieobecności Prezesa Urzędu Zagospodarowania Odłogów „Komitet do spraw zagospodarowania odłogów", do którego wejdą przedstawiciele: Prezydenta Ministrów, Ministrów: Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Aprowizacji, Skarbu, Spraw Wojskowych, Kolei Żelaznych oraz Komisarza Cywilnego Ziem Wschodnich.

Do udziału w obradach Komitetu powoływani będą nadto przez przewodniczącego przedstawiciele Naczelnego Dowództwa oraz innych władz i organizacyj społecznych, których zakresu dotyczyć będą omawiane w Komitecie sprawy.

Art. 5. Powierzone sobie zadania Urząd Zagospodarowania Odłogów wypełniać będzie za pośrednictwem:

a) Departamentów rolnictwa i weterynarji w Województwach oraz Starostów i referentów rolniczych w Starostwach na terenie b. Królestwa Kongresowego oraz powiatów: białostockiego, sokólskiego i bielskiego;
b) Inspektorów pomocy rolnej we Lwowie i Krakowie, Starostów i referentów rolniczych w powiatach na terenie b. zaboru austrjackiego;
c) Organów Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich na terenach podległych Naczelnemu Dowództwu;
d) przez własny personel kontraktowy, oraz zapraszane do współdziałania organizacje społeczne i osoby prywatne.

Art. 6. Związane z akcją zagospodarowania odłogów agendy dotychczasowe Sekcji I Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Urzędu Czasowego Dzierżaw Przymusowych zostają w dniu dzisiejszym przekazane Urzędowi Zagospodarowania Odłogów. Jednocześnie Wydział Odbudowy (V) Sekcji I ej, pozostający nadal na etacie Zarządu Centralnego Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, oraz ustanowiony rozporządzeniem mojem z dn. 31 marca 1919 r. Urząd Czasowy Dzierżaw Przymusowych („Monitor Polski" № 74 z dn. 1 kwietnia 1919 r.) przechodzą do Urzędu Zagospodarowania Odłogów.

Art. 7. Szczegółowa organizacja Urzędu Zagospodarowania Odłogów oraz regulaminy jego czynności zostaną unormowane w specjalnych rozporządzeniach.

Art. 8. Urząd Zagospodarowania Odłogów rozpocznie swą działalność natychmiast.

Warszawa, dnia 25 lutego 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Dr. Bardel

(„Monitor Polski" № 48 z dnia 28.II. 1920 r.)

OKÓLNIK № 87

do PP. Szefów Sekcyj, Naczelnika Głównego Zarządu Dóbr Państwowych, Naczelników Wydziałów oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

djet i kosztów podróży.

Zwracam uwagę, że Rada Ministrów w rozporządzeniu z dnia 16 stycznia 1920 r., ogłoszonem w Monitorze Polskim № 17 z dn. 22 stycznia 1920, ustaliła nowe normy djet i kosztów podróży dla funkcjonarjuszy państwowych na terytorjum b. zaboru rosyjskiego, począwszy od dnia 1 stycznia 1920 i polecam ścisłe stosowanie powyższego rozporządzenia.

Warszawa, dn. 4 lutego 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Szef Sekcji:
Raczyński

OKÓLNIK № 88

do PP. Starostów

w przedmiocie

przejmowania od Władz Wojskowych koni wybrakowanych.

Stosownie do rozkazu Ministra Spraw Wojskowych z dn. 21 stycznia 1920 r. L. 821, wszystkie konie wybrakowane przez oddziały wojskowe mają być przekazane Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych na potrzeby rolnictwa.

Procedura przejmowania koni od władz wojskowych winna być następująca:

1) Komisje wojskowe po wybrakowaniu i oszacowaniu koni zawiadomią o tem właściwe Starostwa. PP. Starostowie wydelegują referentów rolniczych Starostwa dla zakwalifikowania koni odpowiednich dla potrzeb rolnictwa.

W Starostwach, gdzie nie zostali ustanowieni referenci rolniczy, PP. Starostowie powołają niezwłocznie Komisję, składającą się z przedstawicieli miejscowych organizacyj rolniczych (Towarzystwa Rolniczego, Związku Kółek Rolniczych, Związku Ziemian), która wybierze z pośród siebie stałego członka dla załatwiania z władzami wojskowemi wszelkich formalności, związanych z przejmowaniem koni i która zajmie się podziałem przejętych koni pomiędzy rolników.

2) Konie, uznane za niezdatne dla celów rolnictwa, będą sprzedane przez władze wojskowe drogą licytacji.

O terminie licytacji władze wojskowe zawiadomią PP. Starostów, względnie referenta rolniczego lub stałego członka Komisii.

3) Konie zakwalifikowane przez referenta rolniczego lub stałego członka Komisji winny być zabrane od władz wojskowych najpóźniej w przeddzień licytacji, a następnie przekazane potrzebującym ich rolnikom.

W razie nieodebrania koni we właściwym czasie, mogą one być sprzedane w drodze licytacji narówni z pozostałemi końmi.

4) Należność za konie, przejęte od władz wojskowych, nabywcy wpłacać będą według oznaczonej ceny szacunkowej do kas, wskazanych przez właściwe oddziały wojskowe.

5) Spisy koni z podaniem ich ceny oraz listy nabywców koni należy niezwłocznie przesyłać do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Warszawa, dnia 5 lutego 1920 roku.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Dr. Bardel

Naczelnik Wydziału:
J. Hewell

OKÓLNIK № 89

do PP. Starostów

w przedmiocie

delegowania referentów rolniczych do komisyj, mających ustalić wysokość zapomóg na odbudowę i uruchomienie gospodarstw, zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny.

Stosownie do art. 12 Ustawy z dn. 18 lipca 1919 r. o pomocy państwowej na odbudowę gospodarstw zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny—niniejszem deleguję jako przedstawicieli Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych do komisyj, mających ustalić wysokość zapomóg na odbudowę i uruchomienie gospodarstw zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny, — referentów rolniczych, zatrudnionych w Starostwach.

Dla powiatów, w których referenci rolniczy nie zostali ustanowieni, przedstawiciele Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych do rzeczonych komisyj zostaną powołani zarządzeniem specjalnem.

Panowie Starostowie zechcą wydać w wykonaniu niniejszego okólnika stosowne zlecenia pp. referentom rolniczym.

Warszawa, dnia 12 lutego 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Dr. Bardel

Szef Sekcji:
S. Leśniowski

OKÓLNIK № 90.

do Pp. Szefów Sekcyj, Naczelników Wydziałów, Naczelnika Głównego Zarządu Dóbr Państwowych, Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych, Naczelnika Kancelarji Głównej Ministerstwa oraz Kierowników podległych mi urzędów

w przedmiocie

ścisłego przestrzegania przepisów co do pobierania opłat skarbowych od wszelkich opłatom tym podlegających dokumentów.

Dokonywana w różnych urzędach przez delegatów Najwyższej Izby Kontroli Państwa kontrola faktyczna ujawniła, że opłaty skarbowe od wszelkich opłatom tym podlegających dokumentów, w wielu wypadkach nie są wcale pobierane, częstokroć zaś pobierane są w nieodpowiedniej wysokości lub też w terminie spóźnionym.

Wobec tego, że taki stan rzeczy powoduje dla Skarbu Państwa bardzo poważne straty, zaś strony prywatne naraża na opłacanie kar stemplowych, wzywam Panów do roztoczenia jaknajczujniejszej kontroli nad tem, by przy zawieraniu umów na dostawy rządowe, oraz przyjmowaniu i wydawaniu wszelkich podlegających opłacie skarbowej dokumentów bezwarunkowo ściśle przestrzegane były isniejące w tej mierze przepisy, a mianowicie:

1) Dekret z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie opłat od podań, oraz od świadectw urzędowych (Dz. Pr. № 14 poz. 145—1919 r.) Dz. Urzędowy Min. Rol. i D. P. № 4.

2) Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 16 lutego 1919 r. celem wykonania Dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. w przedmiocie opłat od podań, oraz od świadectw urzędowych (Dz. Pr. № 19 poz. 227 — 1919 r.) Dz. Urz. M. R. i D. P. № 5.

3) Instrukcja Ministra Skarbu z dn. 22 marca 1919 r. dla urzędów państwowych, mających siedzibę na obszarze b. okupacji niemieckiej w przedmiocie opłat skarbowych od umów o dostawę lub robotę, zawieranych przez te urzędy (Dz. Urz. Min. Skarbu № 8 poz. III — 1919 r.)

4) Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów z dn. 12 kwietnia 1919 r. w przedmiocie opłat od podań wnoszonych w drodze telegraficznej (Monitor Polski № 86—1919 r.) Dz. Urz. M. R. i D. P. № 6.

5) Rozporządzenie Ministra Skarbu w przedmiocie marek stemplowych (Monitor Polski № 87 — 1919 r.) Dz. Urz. M. R. i D. P № 6.

6) Okólnik (№ 7) Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 10 kwietnia 1919 r. w przedmiocie opłat od podań, oraz od świadectw (Dz. Urz. Min. Roln. i D. P. № 6 poz. 9 — 1919 r.).

7) Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 9 maja 1919 r. w przedmiocie opłat od podań, oraz od świadectw urzędowych (Dz. Pr. № 41 poz. 300—1919 r.) Dz Urz. M. R. i D. P. № 9.

8) Instrukcja Ministerstwa Skarbu z dn. 24 lipca 1919 r. dla urzędów państwowych, mających siedzibę na obszarze b. okupacji austrjacko-węgierskiej w przedmiocie opłat stemplowych od umów o dostawę lub robotę, zawieranych przez te urzędy (Dz. Urz. Min. Skarbu № 22 poz. 311—1919 r.

9) Okólnik (№ 48) Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 9 września 1919 r. w przedmiocie opłat stemplowych od podań wnoszonych

przez pp. posłów do Sejmu Ustawodawczego (Dz. Urz. Min. Roln. i D. P. № 17 poz. 8 — 1919 r.).

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie w myśl niniejszego okólnika odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 14 lutego 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Dr. Bardel

Szef Sekcji:
Raczyński.

OKÓLNIK № 91

do pp. Szefów Sekcyj, Naczelnika Głównego Zarządu Dóbr Państwowych, Naczelników Wydziałów oraz Kierowników wszystkich Ministerstwu podległych Urzędów

w przedmiocie

zmiany ustawy z dnia 28 lipca 1919 r. o przyznaniu funkcjonarjuszom państwowym nadzwyczajnego dodatku drożyźnianego.

Zwracam uwagę, że Ustawą z dnia 19 grudnia (Dz. ustaw № 2 z dn. 9/I 1920 r.) zmieniony został artykuł 6 ustawy z dn. 28 lipca 1919 r o przyznaniu funkcjonarjuszom państwowym nadzwyczajnego dodatku drożyźnianego w ten sposób, że nadzwyczajny dodatek drożyźniany, przyznany ustawą z 28 lipca 1919 r., należy wypłacać poczynając od dn. 1 stycznia 1920 r. także tym osobom, które były od niego wykluczone na zasadzie art. 6 powołanej ustawy i art. 11 ustępu 1 Rozporządzenia Wykonawczego do tej ustawy.

Polecam stosowanie powyższej ustawy oraz rozporządzenia p. Ministra Skarbu z dn. 21 stycznia (Monitor Polski № 24 z 30/I 1920 r.) w przedmiocie wykonania tej ustawy.

Jednocześnie zaznaczam, w celu uniknięcia jakichkolwiek wątpliwości, że powołana ustawa z 19 grudnia w niczem nie narusza postanowień art. 6 rozporządzenia wykonawczego p. Ministra Skarbu do ustawy z 28 lipca, która opiewa, że kobiety zamężne, zajmujące stanowiska uprawniające do poboru dodatku, żyjące we wspólności małżeńskiej lub seperowane, traktuje się pod względem obliczania wysokości dodatku narówni z funkcjonarjuszami stanu wolnego, zaś wdowy, zajmujące powołane wyżej stanowiska, traktuje się pod względem wymiaru dodatku narówni z wdowcami.

Warszawa, dnia 20 lutego 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Dr. Bardel

Kierownik Wydziału Służbowego
M. Rudowski

RUCH SŁUŻBOWY.

Na zasadzie art. 32 Dekretu Rady Regencyjnej o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych w Królestwie Polskiem, zostali przez **Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianowani:**

Jan Piskorski—radcą ministerjalnym w Sekcji Weterynaryjnej.
Stanisław Durski—radcą ministerjalnym w Sekcji Weterynaryjnej.
Zbigniew Zaniewski—radcą ministerjalnym w Sekcji Weterynaryjnej.
Wacław Kalkstein—st. referentem w Sekcji Weterynaryjnej.
Jan Lemieszewski—st. referentem w Sekcji Weterynaryjnej.
Stanisław Kowalski—st. referentem w Wydziale Oświaty Rolniczej.
Edmund Matysiak—st. rachmistrzem w Wydziale Rachuby.
Franciszek Hauszyld—referentem w Sekcji Weterynaryjnej.
Eugenjusz Orłowski—referentem w Zarządzie Stadnin Państwowych.
Ella Johannsenówna—rachmistrzem w Wydziale Rachuby.
Sekretarka Zofja Wyganowska — kierowniczką ekspedytury w Kancelarji Głównej.
Bronisław Wernik—sekretarzem w Zarządzie Stadnin Państwowych.
Wanda Stetkiewiczówna—sekretarką w Wydziale Ekonomiki Rolniczej.
Czesław Dankowski—st. kancelistą w Kancelarji Głównej.
Stanisława Rymaszewska—st. kancelistką w Sekcji Weterynaryjnej.
Marja Koczanowa—st. kancelistką w Sekcji Weterynaryjnej.

Na zasadzie art. 14 Rozporządzenia Rady Ministrów w przedmiocie organizacji Zarządów Dóbr Państwowych, zostali przez **Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianowani:**

Tadeusz Stefan Godek—radcą ministerjalnym w Zarządzie Głównym Dóbr Państwowych.
Kazimierz Ostrowski — st. referentem w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Warszawie.
Stanisław Dąbrowski — st. radcą leśnictwa w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie.
Jan Schwarz—st. radcą leśnictwa w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie.
Wacław Kraszewski—inspektorem majątków w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Radomiu.
Witold Stanisław Bereza — referentem w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Siedlcach.
Władysław Grzegorzewski—nadleśniczym w Nadleśnictwie Lemany.
Bronisław Paszyński—nadleśniczym w Nadleśnictwie Jędrzejów.
Władysław Grotowski—nadleśniczym w Nadleśnictwie Olkusz.
Franciszek Hełpa—nadleśniczym w Nadleśnictwie Augustów.
Adam Cozel — referentem w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Siedlcach.
Władysław Chwalibogowski—nadleśniczym w Nadleśnictwie Jednorożec.
Mieczysław Pszczółkowski—nadleśniczym w Nadleśnictwie Regny.
Bronisław Filipowski—nadleśniczym w Nadleśnictwie Łuków.
Wiktor Huber — dyrektorem Urzędów Pomocniczych w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie.
Stanisław Dziadyk — rewidentem Rachuby w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie.
Marjan Obst—leśniczym w Nadleśnictwie Olkusz.

Na zasadzie art. 2 Ustawy Tymczasowej o organizacji władz administracyjnych II instancji zostali przez **Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianowani:**

Starszy referent Henryk Grabiański — naczelnikiem Departamentu Rolnictwa i Weterynarji w Urzędzie Wojewódzkim Łódzkim.
Starszy referent Zygmunt Ihnatowicz — naczelnikiem Departamentu Rolnictwa i Weterynarji w Urzędzie Wojewódzkim Warszawskim.
Inspektor Weterynaryjny Antoni Kosiński — Szefem Departamentu Rolnictwa i Weterynarji w Województwie Kieleckiem.
Antoni Mackiewicz—pomocnikiem inspektora weterynaryjnego w Województwie Białostockiem.
starszy referent Mieczysław Rybałtowski—pomocnikiem inspektora weterynaryjnego w Województwie Warszawskiem.
Ludwik Drecki—pomocnikiem inspektora weterynaryjnego w Województwie Łódzkiem.
Jan Adolf Ninke—pomocnikiem inspektora weterynaryjnego w Województwie Kieleckiem.
Wincenty Rosiewicz—pomocnikiem inspektora weterynaryjnego w Województwie Łódzkiem.
Władysław Pietruszczyński — pomocnikiem inspektora weterynaryjnego w Województwie Warszawskiem.
Eugenjusz Kostrzewski pomocnikiem inspektora weterynaryjnego w Województwie Lubelskiem.
Karol Wodzinowski — pomocnikiem inspektora weterynaryjnego w Województwie Kieleckiem.
Jan Żurakowski — starszym referentem w Urzędzie Wojewódzkim Białostockim.

Na zasadzie art. 3 Rozporządzenia Rady Ministrów o tymczasowej organizacji powiatowych władz administracyjnych I instancji na obszarze b. zaboru rosyjskiego zostali przez **Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianowani:**

Stanisław Bzowski—starszym lekarzem weterynaryjnym powiatowym w Starostwie Ostrołęckiem.
Wacław Laube—referentem rolniczym w Starostwie Chełmskiem.
Adam Stasinowski—lekarzem weterynaryjnym powiatowym w Starostwie Płońskiem.
Eugenjusz Severin—lekarzem weterynaryjnym powiatowym w Starostwie Lipnowskiem.
Jan Kornaszewski — lekarzem weterynaryjnym powiatowym w Starostwie Rypińskiem.
Edward Szulc—referentem rolniczym w Starostwie Ostrołęckiem.

Na zasadzie art. 14 Rozporządzenia Rady Ministrów w przedmiocie organizacji Zarządów Dóbr Państwowych zostali przez **Naczelnika Zarządu Głównego Dóbr Państwowych zamianowani:**

Stanisław Torchalski—podleśniczym w Nadleśnictwie Radom.
Zdzisława Godonówna—sekretarką w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Siedlcach.
Bronisław Arcichowski — sekretarzem w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Siedlcach.

Walentyna Dyżewska—sekretarką w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Siedlcach.

Marja Bołdok — rachmistrzem w Wydziale Rachuby Zarządu Okręgowego Dóbr Państwowych w Radomiu.

Emil Krzysiński—sekretarzem w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Siedlcach.

Starsza kancelistka Janina Bierzyńska—sekretarką w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Warszawie.

Pomocnica rachmistrza Helena Bielecka—rachmistrzem w Zarządzie Głównym Dóbr Państwowych.

Eugenja Merklówna—starszą kancelistką w Zarządzie Głównym Dóbr Państwowych.

Czesława Mikiettówna—starszą kancelistką w Zarządzie Głównym Dóbr Państwowych.

Helena Płoszyńska — starszą kancelistką w Zarządzie Głównym Dóbr Państwowych.

Zofja Gromkówna — starszą kancelistką w Zarządzie Głównym Dóbr Państwowych.

Marja Toporska—kancelistką w Zarządzie Głównym Dóbr Państwowych.

Stefanja Mędrkiewiczówna — kancelistką w Zarządzie Głównym Dóbr Państwowych.

Marja Libicka—kancelistką w Zarządzie Głównym Dóbr Państwowych.

Tloczono w Drukarni Państwcwej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 9318